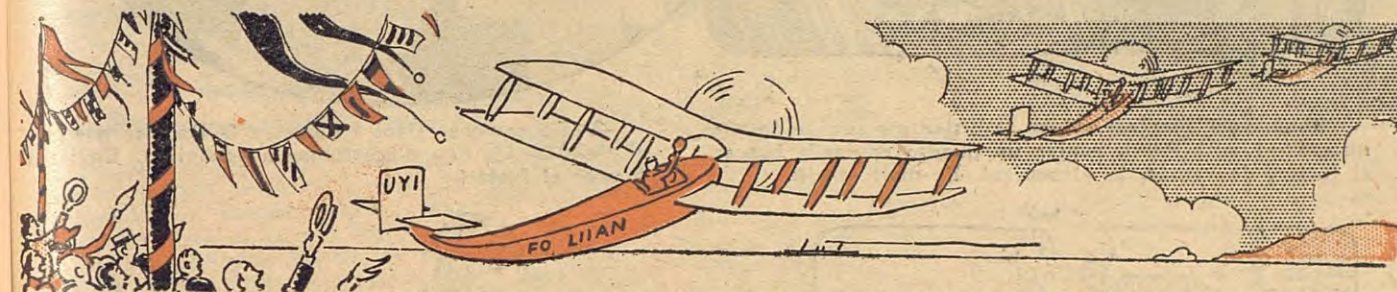

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Hurra!!!, cridà amb tot l'entusiasme la gernació que anà a presenciar la sortida de l'aviador que es disposava intentar la travessia de l'Oceà Atlàntic, gesta colossal en veritat, quin sol anunci féu vibrar d'emoció tot el món que s'interessa pels fets de gran transcendència. L'aparell s'aixecà majestuós endintant-se en la immensitat del cel en mig d'una ovació que durà fins que es perdé de vista.

I això passava en aquell temps de la tardor en que les orenetes, acabat l'estiueig d'Europa, se'n van cap a les vacances d'Amèrica. A les pobres bestioles els hi vingué molt de nou trobar aquell any un viatger de tan calibre.

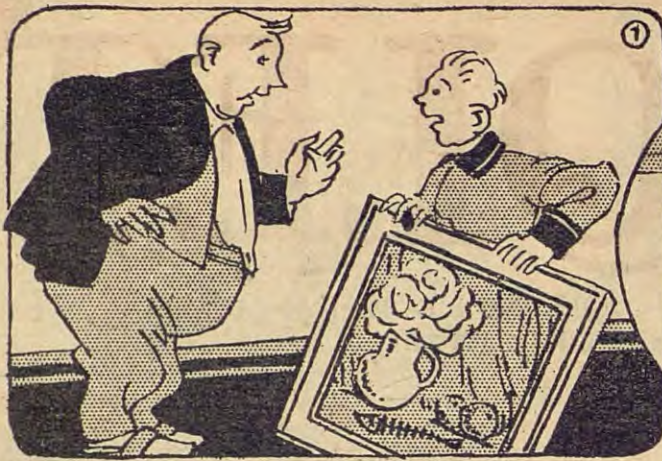
I suposant que podia ésser un nou servei de locomoció, perquè no tinguessin de fer el viatge a força d'ales, s'hi instal·laren contentes i amb empentes i apretades com en un tramvia del servei de Gràcia-Rambles.

A l'aviador li féu molta gràcia aquella bona companyia que li portava tan bell espectacle en la monotonia del viatge que transcorria feliç, fins que una sotragada de l'aparell li indicà un desperfecte en el motor.

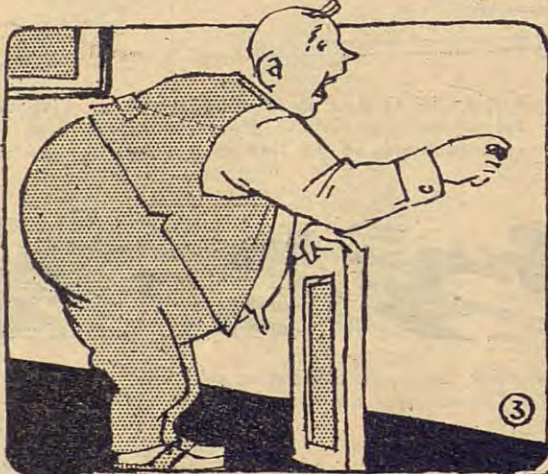
El bon aviador hauria anat a una mort segura a no ésser les orenetes que, comprenent la tragèdia, molt agraïdes, s'arraparen a l'aparell i bategant d'ales totes a l'una, portaren l'avió fins al terme del viatge, on esperava una multitud imponent, que en veure arribar l'avió cridà amb tot l'entusiasme: Hurra!!! Hurra!!!

—Papà, vols que faci avisar al fuster per penjar aquest quadro?—I aral Per a penjar un quadro enviar a buscar el fuster? Ja veuràs, jo el penjaré. Es molt senzill.

—Ves a comprar claus i digues a la Paquita que porti l'escala. Us heu d'acostumar a estalviar... Enviar a buscar el fuster!

3

—No he pensat a dir a en Quimet que dugués cordill. Lluis, ves a comprar cordill!

4

5

—Aguanteu bé l'escala... Ara no arribo a abastar el martell. Ja veureu com jo sol col·locaré el quadre.

MIRET

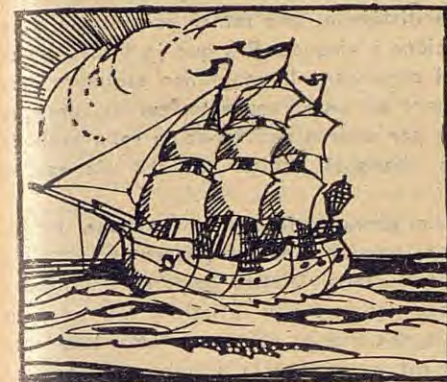
—Ditxós pianol Ve del gruix d'un pèl de cua de micus com no hi arribo.
—Estira't una mica més, papà.

—Reina santíssima!... Quin daltabaix!
—Papà, en lloc d'anar a buscar el fuster, vols que demani la Creu Roja?

(Continuació)

Historia de Pierres i Magalona

Després d'haver molt resat, Magalona resolgué anar-se'n a terres de Provença, on pensava obtenir més fàcilment noves de ço que fos devingut al seu aimat. I fent via a peu fins a Gènova, s'embarcà en una nau que partia cap al port d'Aigües Mortes, on hi arribà feliçment i des d'on començà de nou la seva ruta a peu. Havent entrat un jorn en la casa d'una pobra dona, que li oferí estatge, s'assabentà que Pierres no era tornat i que ningú no sabia què se n'havia fet.

licitar-la. S'esdevingué que un dia els pescadors d'aquella terra pescaren un peix tan gros i tan gentil, que decidiren fer-ne present als Comtes, dels quals n'havien obtingut grans favors. Els servents s'apressaren a netejar-lo per a servir-lo en la comtal taula com a menjar exquisit, més amb gran sorpresa trobaren en les tripes una bosseta vermella que havia pres la forma de pilota. I, tots estranyats, l'anaren a portar a la Comtesa qui, obrint-la immediatament, trobà els tres anells que ella havia donat al seu fill quan marxà.

Creient amb això que el seu estimat Pierres era ja pastura dels peixos, en ploraren ella i el seu espòs la mort segura. I la mare amantíssima, moguda de la gran devoció i necessitada de desfogar la seva pena, anà a contar-ho tot a Magalona, la qual n'hagué un gran trastorn, encara que callà guardant per a ella sola la

seva dolor. Més deixem ara a Magalona i a la Comtesa i tornem a parlar de Pierres. Aquest, cada dia més, esdevenia l'amic inseparable del Soldà que l'estimava amb deliri. Més, enyorant la seva terra i tenint continuament en la seva ànima el record de Magalona, obtingué, al fi, que el Gran Senyor li concedís el permís de partir. I Pierres embarcà en una gran nau on hi carregà el tresor que el Soldà li havia regalat. Més, per a no despertar la codícia dels mariners, col·locà tan gran fortuna en catorze barrils, als quals hi posà una bona capa de sal a cada cap. Partiren, més en ésser a l'illa de Sahona s'aturaren per a pendre aigua dolça i Pierres, estant cansat de la mar, saltà a terra on en un dolç oasi quedà profundament dormit. Ja llestos, els tripulants del vaixell el cercaren per tot i no el trobaren, i veient la inutilitat de llurs esforços i volent aprofitar el bon vent que bufava favorable, desplegaron veles i es feren mar endins.

(Continuarà)

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

No tardà en notar major moviment entre la multitud i, aviat, oí, una mica afeblada per la distància, una remor continuada, com de barreja de crits, exclamacions i visques. Era que ja l'havien vist començant a aixecar-se per sobre les ones i arrocegant la magnífica esquadra enemiga. Ben prompte, arribà a la platja i lligant en unes roques les cordes, prengué les mitges, les sabates, el barret i la casaca per anar a canviar-se la roba mullada pel vestit nou que precisament pocs dies abans li havien enllestit els sastres de la cort.

Més, de moment, no li siguió possible. La gentada, folla d'entusiasme, es bellugava de tal manera, cridant i saltant, que si hagués donat un pas en terra hauria fet més desgràcies que un auto de cinquanta cavalls. D'altra part, el Rei mostrà ganes de parlar, i un cop fet el silenci—cosa per cert ben difícil—li féu un petit discurs en el que li deia que li estava tan agraït que el nomenava «Nardac»—com si diguessim comte o marquès—i que a la nit es celebraria a fora muralles una gran festa en el seu honor. Gulliver remercià les paraules gentils de Sa Majestat Illustre i li demanà que li permetés anar a descansar i canviar-se la roba, car, xop com estava, tenia por de refredar-se i esclatar en sorollosos estornuts com ell acostumava. Aquesta mena d'amenaça convencé als liliputencs que el deixaren

passar sense amoïnar-lo més que amb els vítors entusiastes que aviat ja no oí.

En caure la nit, Mildendo la bella, oferia un aspecte espaterrant i per demés fantàstic. Milers de teieres il·luminaven els carrers i les principals avingudes on grans banderes i penons volejaven al vent fresc. Des d'on estava en Samuel li semblava que unes córrues de cuques de llum es passejaven entre les pedres d'un camp. A fora de la cintura murada de la ciutat també s'hi féu una gran il·luminació i la gentada, atreta per la festa i impulsada per la joia, havia deixat el llit per a esbravar a l'aire lliure el seu entusiasme. Aviat, un gran nombre de trompetes feren oír llur so estrident anunciant el començament de la festa. Aquesta consistí—apart de diversions públiques en diferents indrets—en una «retreta» o cavalcada militar que desfilà per davant del sojorn del «quimbusflestrin».

Tots els soldats de guarnició a Mildendo—i aleshores amb el perill de la guerra eren en gran quantitat—prengueren part en la desfilada. Els d'infanteria anaven acordonats per una doble filera de portadors de teies enceses i els de cavalleria portaven ells mateixos les atxes de vent. Fins el Rei, envoltat de tot el seu Estat Major i rodejat de cents criats amb antorxes arborades, volgué retre homenatge a l'ésser privilegiat que en poques hores havia portat Liliput a la victòria. Era més de mitja nit quan la festa es donà per acabada. I Gulliver, satisfet, dormí tranquil·lament.

A l'endemà, Sa Majestat Illustre l'anà a visitar, acompanyat dels ministres, amb l'excusa de felicitar-lo novament per l'èxit assolit, però en realitat per a fer-li una nova demanda. El cert és que una desusada ambició s'havia apoderat dels liliputiencs i un gran afany de conquesta havia enterbolit fins les penses més serenes. Ço que volien, era fer-se amos de l'imperi de Blefuscu, apoderant-se dels vaixells que restaven i fins exercir un manament prop del país veí. En Samuel s'hi negà en absolut. Digué que per a evitar un atac als drets de les nacionalitats—que deuen viure sempre en completa llibertat—havia fet tot ço que ja savien, però que de cap manera voldria atemptar contra la vida d'un poble que tenint caràcter, història, llengua i costums propis mereixia tots els respectes i una absoluta independència.

Skyresh Bolgolam combatí amb acritud les nobles declaracions del «quimbusflestrin» i li digué que, essent un hoste de Liliput, devia ajudar a tot ço que fos en conveniència del país. Gulliver s'indignà tant amb l'actitud un bon xic desvergonyida del ministre de Marina, que estigué temptat de castigar-li la insolència amb una puntada de peu. Sort que el Rei—encàra que vivament contrariat per la negativa del poderós aliat—conegué la indignació de Gulliver. Així és que per a evitar un incident desagradable trencà en sec la conversa i acomiadant-se ràpidament, se n'entornà vers l'interior de la ciutat.

En Samuel ja es creia estar tranquil, car la cort semblava no recordar-se d'ell, quan un esdeveniment li alterà la dolcesa del seu viure reposat. Una nit, mentre estava dormint, uns grans crits i un repicar seguit de campanes, el féu despertar violentment. S'aixecà, i al mirar sobre la ciutat per a inquirir el motiu de tal enrenou, veié que de l'indret on es trobava el palau en sortia una espessa fumera i algunes flames. Era, en efecte, que s'havia calat foc en una ala de l'edifici i amenaçava propagar-se al nucli central on hi havien les habitacions reials. Tota la ciutat estava en commoció. Pels carrers corrien els mildendins, posseïts d'una gran paúra i els soldats s'afanyaren en intentar apagar aquell foc que—si per a en Gulliver semblava el que fa l'aprenent fuster davant del taller per a escalfar l'aigua-cuit—a ells devia apareixe'ls-hi com el d'un volcà en erupció.

Reldresal corregué a demanar ajut al seu admirat amic. L'aigua que amb galledes—de la mida d'un didal dels més menuts—es llençava al palau no podia pas aminorar l'horrorós incendi que anava corrent vers els altres llocs del magnífic edifici. En Samuel no es féu pas pregar gens i, rumiant un xic, aviat li semblà trobar la solució. Agafà el seu barret i corregué vers la mar on l'omplí. Com que el tal adminícul era impermeable, el líquid es mantingué a dintre sense caure'n una gota i així Gulliver saltà la muralla i es dirigí vers el centre de la ciutat, cridant continuament a fi de que els

vianants cuitessin a deixar-li el camí lliure. Un cop enfront del palau s'abocà una mica i, amb tota cura, vessà el doll de l'aigua per una de les puntes del tricorni al damunt de les flames. Fou cosa d'un instant. L'incendi restava apagat i sols calia tenir atenció a fi de que no es desvetllés.

El poble prorrompé en exclamacions de sorpresa i d'alegria i era tal l'entusiasme que demostrava, que en Samuel es vejà amb dificultats per a seguir pels carrers de la ciutat. Per fi podé sortir-ne i es disposà a passejar una estona per la gran carretera reial, pensant que el seu darrer gest li aportaria una nova admiració i estima per part de tota la cort i del Govern. Però en realitat no era així, car a la forta enveja del ministre de Marina i a la fredor del Rei, devia afegir-hi des d'aquell moment l'antipatia de la reina, la qual no li perdonaria mai que, per apagar l'incendi, li hagués ofegat, amb aquella horrosa quantitat d'aigua, el més preciós i el més volgut dels seus gossets!

• • •

Gulliver tenia tres cents cuiners per a preparar-li el menjar i aquests tres cents artistes de l'art culinari vivien amb llurs famílies en petites barraques que s'havien construït prop de l'estada de l'«home-muntanya».

En Samuel, enginyós de mena i desitjós de matar el temps ocupant-se un xic, s'havia fet una taula i una cadira a semblança de les que es feien servir a Anglaterra. Però, naturalment, en la taula degué introduir-hi algunes innovacions absolutament necessàries. Era una d'elles, la d'ésser encerclada per un llistó d'un centímetre d'alt a fi que les botes de vi, que molt sovint hi rodolaven, no caiguessin a terra. Una altra era la de fer-hi un forat en un cantó per a pujar-hi els aliments pel mitjà d'unes polítxes i unes cordes, talment com pugen l'obra en una casa en construcció de les nostres. I, finalment, unes escales al voltant d'una de les potes servia per a enfilars-hi còmodament la vintena de criats encarregats d'elevar i servir els aliments que un centenar d'altres empleats preparaven sota de la taula.

Generalment, els tiberis que Gulliver despatxava amb bona gana eren contemplats pels ulls encuriosits de centenars d'espectadors que s'escriuïen de la facilitat amb que l'estranger donava ràpid compte de tantes dotzenes de bèsties rostides i de tantes grosses botes de suc de vinya, el contingut de les quals hauria sigut suficient per a emborratjar una bona part de mildendins.

Un dia en Samuel quedà altament sorprès de saber que els Reis i tota la família reial havien manifestat grans desitjos de veure'l dinar i que, esperant que el «quimbusflestrin» no hi oposaria cap negativa, li anunciaven que haurien a plaer els hi volgués fer l'obsequi d'esperar-los. No hi ha que dir que el nostre heroi respongué que es veuria molt honorat amb tan agradable visita i que miraria de comportar-se «dignament» per a correspondre a tanta gentilesa. Amb això de «dignament» Gulliver volia dir que faria un esforç per a menjar com un home... amb força gana.

A la una de la tarda arribà tota la cort, i immediatament pujaren a la taula, assentant-se en les cadires que a un costat d'ella s'havien col·locat, el Rei, la Reina, les princeses, els ministres, els generals-ajudants de Sa Majestat Il·lustre i els guardes de confiança. Gulliver els saludà molt gentilment, i després de fer constar que més en aquella ocasió que mai es podia dir allò de que «venien a honorar la seva taula», es preparà a empassar-se el dinar que, com ja es compendrà, fou extraordinari.

(Continuarà)

Amb el gos i l'escopeta don Homobó anà a caça

Disparà l'arma depressa en apareixe un senglà.

Malgrat la poca distància el tret va del tot fallà.

I prenent forta carrera la pell procurà salvà.

Amb una gran rapidesa en un arbret s'enfilà.

I sort que veient el quisso el porc senglà el va empaità.

Era tan forta la cursa que a l'arbret anà a topà.

Trencant el tronc ja prou feble i fent caure al qui es salvà.

Més amb tan bona fortuna que al llom del senglà parà.

El qual, malgrat la càrrega, la cursa continuà.

Enfilant una barraca on ell «tot sol» pogué entrà.

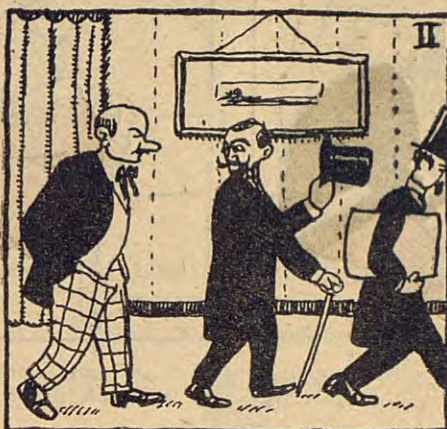
I com en una ratera don Homobó el va caçàl

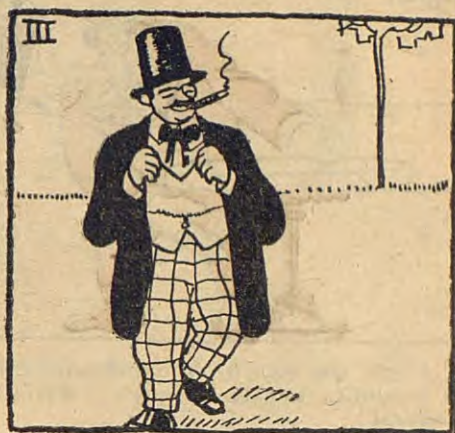
UN ARMA NATURAL

—Carcamall Brètol! M'ha trepitjat el peu de l'ull de poll.—Ah, «villano»! Insultar-me a mi? Rentarem l'ofensa en el camp de l'honor. Demà rebrà la visita de dos amics.—Seran molt ben rebuts.

A l'endemà el senyor Pau—que era el desafiat—va rebre la visita de dos senyors que anaven molt mudats. Tament semblava que vinguessin de presidir un enterrament.—Quedem en que demà a les cinc, eh?—A sabre?—Sí, senyor. A sabre.

El senyor Pau, a l'hora convinguda, se'n va anar al «campo», ben cregut de que el seu contrincant era un covard i que no compareixeria a la cita.

Podeu comptar la seva sorpresa, en veure que, ben al revés de ço que ell creia, el seu contendit ja l'esperava amb l'acompanyament de rigor i amb una «pose» gens tranquil·litzadora.

No cal que us digui que, a la vista d'un quadro tan poc atractiu, el pobre senyor Pau va quedar amb uns quants pams de nas.

Però, recobrant la serenitat perduda i renunciant a l'arma escollida, va ferir al seu contrari amb un sabre desconegut fins en aquella data.

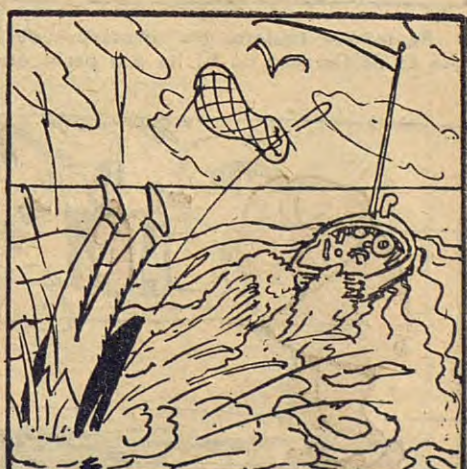
Ajuda'm, lector galant, que em fa falta el consonant

Don Josep fa un va-i-tot i s'ha comprat un.....

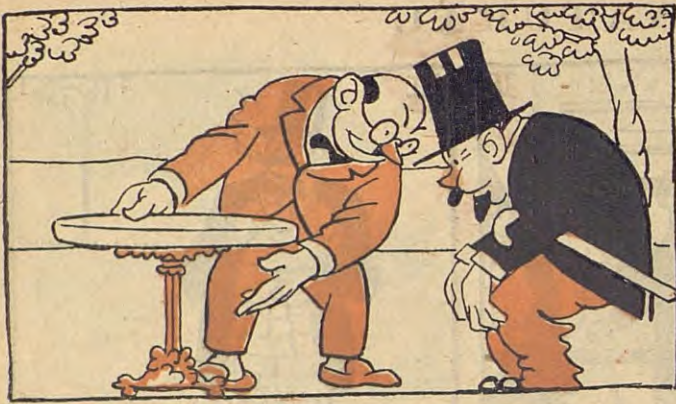

Però l'home està de pega, el motor no se li.....

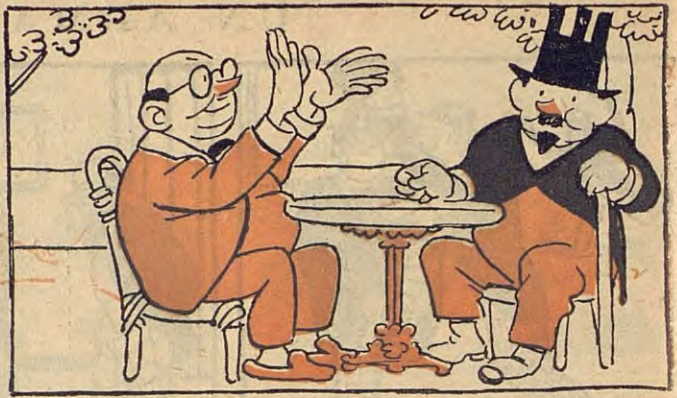

A la fi pot disparar més se'n va de cap.....
(Les solucions en el número pròxim)

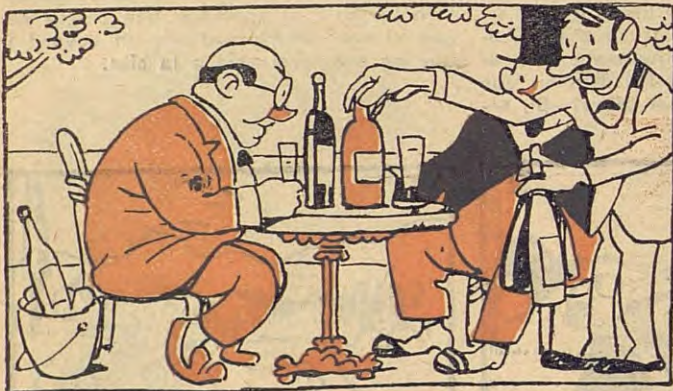

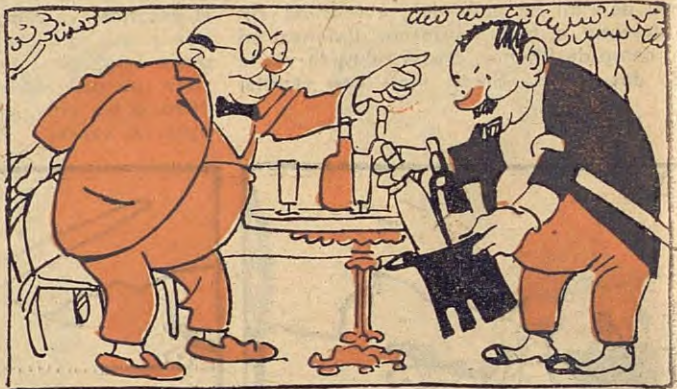
Cregui que aquí hi estic divinament. He comprat aquesta magnífica tauleta de marbre. Fixi-s'hi bé: marbre de Carrara!

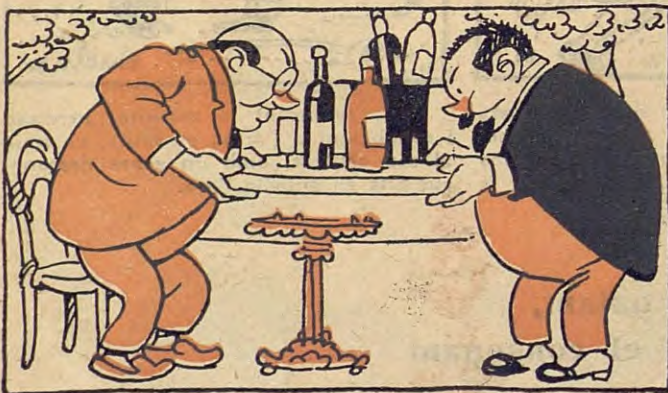
I ara, sota l'ombra d'aquest arbre tan frondós i fruint de la fresca, provarem uns licors que tinc, deliciosos.

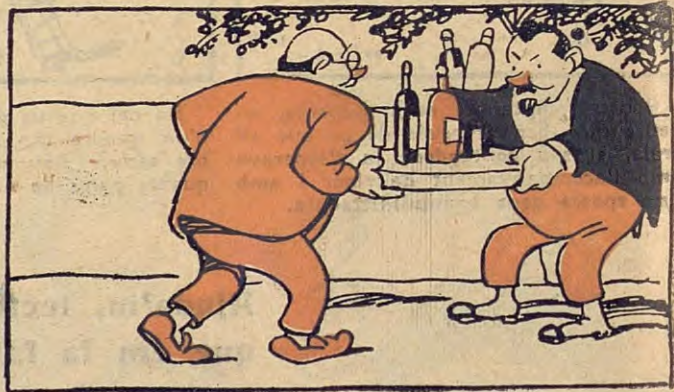
Miri, miri: Chartreuse, Marie Brizard, Kumel, Benedictina, Montserratina i Anís del «Mono». Res: lo millor de lo millor!

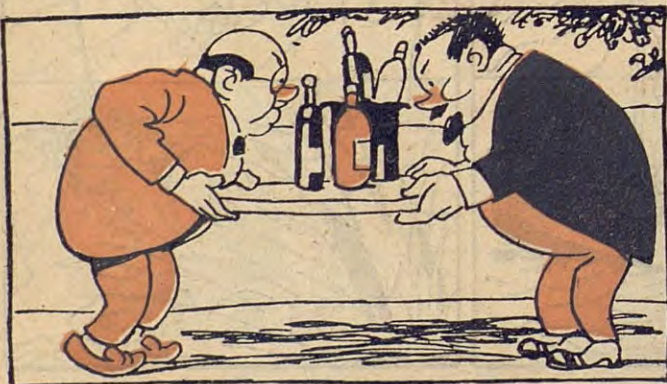
Però potser seria millor que anessim a refrescar sota aquell arbre que encara és més corpulent. Em sembla que tindrem més ombra.

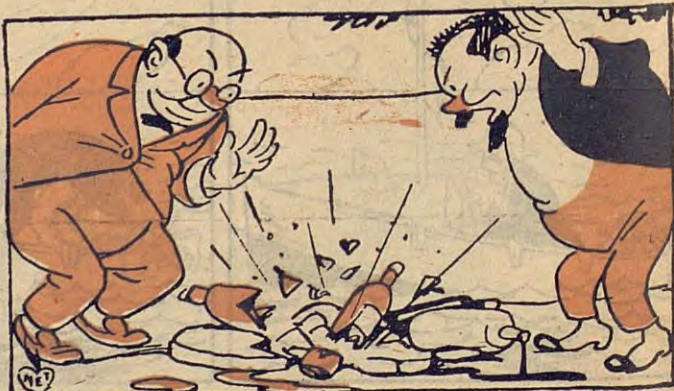
Agafem la tauleta. No tingui por del marbre, no. Com que és de Carrara no hi ha pas perill que es trenqui.

Ja veurà, ja, quins licors més exquisits, aquests. Tingui cura de no ensopegar ni topar amb la paret de tanca.

Què li sembla el lloc? Em sembla que no pot ésser més deliciós. Posem-hi la taula? Va, sí, ja està dit.

Reina Santíssima! El marbre de Carrara i els licors exquisits, tot, tot s'ha perdut. No ho entenc, cregui, no ho entenc...